

NettiPyhis touko 2019 Hartauskertomus huolenpidosta

Hätäilevä varpunen *mukaillen Meryl Coneyn kirjaa*

Olipa kerran pieni varpuspoika, joka oli aina huolissaan kaikesta. Se ei huomannut kaunista sinitaivasta ja laulanut siitä kuten varpussisarukset ja se huolehti ja pelkäsi kun piti opetella lentämään.

Kun tuli hämärää varpusäiti kokosi poikaset pesään ja siellä oli lämmintä ja turvallista. varpulisä kertoi poikasilleen Taivaan Isästä joka loi kaiken.. Pieni varpuspoika ei vaan kuunnellut, vaan tuijotti huolissaan pimeään iltaan, kunnes väsymys vei uneen.

Kun syystuulet alkoivat puhaltaa ja puista putosivat lehden ja lumi alkoi tulla sitten lammet ja purot jäätyivät, ja varpuspoika huolehti mistä saa ruokaa ja juomavettä. Mutta löysihän varpuspoika; läheisellä purolla oli pensaiden katveessa virtaava paikka, joka ei jäänyt ja sinne varpuset tulivat aina juomaan ja läheisten talojen lapset toivat, joka aamu leivänpaloja ja siemeniä varpusille.

Pian tuli kevät, alkoi lämmitä ja lumet sulivat. Jokainen lintu alkoi etsiä itselleen puolisoa iloisesti sirkuttaen ja rupesi rakentamaan pesää. Pian melkein jokainen oli löytänyt puolison ja etsi turvallista pesäpaikkaa. Varpuspoika oli surullinen ja ajatteli: Kukaan ei taida huolia minua ja laskeutui pienen omenapuun oksalle, joka oli puutarhan perimmäisenä. Mutta siellä oli joku toinenkin. Pieni tyttövarpunen istui puun oksalle varpuspojan viereen. Yhtä äkkiä varpuspoika ei ollutkaan niin levoton. ”Rakentaisitko sinä pesän minun kanssani?” se kysyi ”Rakentaisin” vastasi tyttövarpunen.

Varpuspojasta ja tytöstä tuli oikein onnellinen pari ja ne lentelivät yhdessä puutarhassa, mutta sitten varpuspoika alkoi huolestua taas. Mihin me oikein rakennamme pesän? Lähes kaikki puut ovat jo varattuina. Pieni tyttövarpunen huomasi ”tähän omenapuuhun ei ole kukaan vielä alkanut rakentaa. Täällä on turvallista ja rauhallista”.

Eipä aikaakaan kun ne saivat neljä kauniin sileää munaa. Varpuspojan olisi pitänyt olla onnellinen, mutta se huolehti kovasti. Entäs jos tulee haukka tai kissa viemään poikaset, ja puukin saattaa kaatua tuulesta tai pesä pudota. Mistä poikasille saa ruokaa ja löytyyhän sitä varmasti. Se huolehti.

Sitten tuli kyyhkynen lennollaan varpuspojan luokse ja istui tämän viereen omenapuun oksalle. Mikäs sinulla kun noin huolestuneelta ja surulliseltakin näytät? se kysyi ystävällisesti. Kun koko maailma on täynnä huolia, varpuspoika vastasi huokaisten raskaasti.

Etkös ole kuullut suuresta Isästä, joka on luonut meidät? kai sinulle kerrottiin Hänestä pienenä? Kyllä kerrottiin, varpuspoika sanoi. mutta huolehdin niin paljon kaikesta, että en tainnut oikein kuunnella. Silloin alkoi kyyhkynen kertoa ja se kertoi Taivaan Isästä, joka on luonut maailman ja kaiken mitä siinä on, auringosta, merestä, tuulesta, kukkaniityistä, metsästä. Lisäksi se kertoi talvesta, keväästä, kesästä, syksystä ja siitä, miten elämä syntyy ja kaikki kasvaa. Lopuksi se kertoi siitä, miten Suuri Isämme tuntee jokaisen luomansa olennon ja pitää kaikista huolen.

Seuraavana aamuna varpuspojasta elämä näytti paljon valoisammalta.

Poikaset kuoriutuivat ja varpuspoika hymyili ja näytti yhtä onnelliselta kuin varpustyttökkin. Ja varpuspoika ajatteli miten onnellinen on ja ei malttaisi odottaa kun saa alkaa ruokkimaan poikasia ja opettaa niitä lentämään ja kertomaa Suuresta Isästä, joka huolehtii kaikista. Minun poikasten ei tarvitse olla huolissaan mistään. Ja varpuspoika lauloi ja laulusta kuului miten onnellinen se on.

